

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Miroslava Makajeva a Richarda Galise ve věci

žalobkyně: **VYRTYCH BUILDING a.s.**, IČO 27249948
sídlem Židněves 116, Židněves
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Vondroušem
sídlem 8. března 21/13, Liberec

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha

za účasti: **1. CETIN a. s.**, IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9
2. T-Mobile Infra CZ s. r. o., IČO 14436663
sídlem Tomíčková 2144/1, Praha
zastoupená advokátem JUDr. Janem Růžhou
sídlem Soukenická 2082/7a, Praha

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 1. 2026, č. j. 007149/2026/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení 1 nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit osobě zúčastněné na řízení 2 náhradu nákladů řízení ve výši 12 269,40 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Růžhy.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Březno (dále jen „stavební úřad“) ze dne 31. 3. 2025,

č. j. OÚ/STAV/487/2025, jímž stavební úřad umístil stavbu „základnová stanice veřejné komunikační sítě mobilního operátorů (T-Mobile 391401_MB_Zidneves)“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X.

Obsah žaloby

2. V *prvním žalobním bodě* žalobkyně namítla, že nebyl řádně vymezen okruh účastníků správního řízení. Předmětem územního řízení byla výšková stavba, která se dotkne širokého okolí, a vymezení účastníků proto mělo být širší a zahrnovat i vlastníky dotčených pozemků, kterým stavba zasahuje do jejich „optického výhledu“. K této námitce, kterou žalobkyně vznesla v odvolacím řízení, žalovaný pouze uvedl, že okruh účastníků vymezil shodně jako stavební úřad, aniž by svůj závěr blíže odůvodnil. Zcela tak rezignoval na posouzení potenciálního okruhu imisí (stínění, záření, pohledové imise), a zatížil proto řízení vadou, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobkyně má též za to, že nebyly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou (řízení s vysokým počtem účastníků). Zásada předvídatelnosti vyžaduje, aby každý, kdo bude rozhodnutím dotčen, byl o záměru řádně informován a mohl k němu uplatnit námítky. Pokud správní orgány postupují v intencích řízení s velkým počtem účastníků, musí tento postup řádně odůvodnit. Žalovaný přitom v reakci na tuto odvolací námitku setrval u pouhého tvrzení, že jde o nepřipustný odvolací důvod, neboť nesouvisí s dotčenými právy žalobkyně. Její námitka tak zůstala nevypořádána, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
4. Ve *druhém žalobním bodě* žalobkyně namítala, že stavba je v rozporu s funkčním využitím předmětné plochy. Ačkoliv plocha podle územního plánu spadá do ploch smíšených výrobních, podle územního plánu se jedná o využití přípustné, nikoliv hlavní. Vzhledem k tomu, že se v blízkosti stavby nachází obytná zóna, která má sloužit k rozvoji ekonomických aktivit občanů obce a umístění bezobslužné stavby popírá smysl vymezeného území, byly správní orgány povinny učinit k posouzení záměru bližší úvahu.
5. Ve *třetím žalobním bodě* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný řádně nevypořádal s odvolací námitkou, v níž rozporovala bezpečnou vzdálenost stavby od okolní zástavby. Dle žalobkyně je nezpochybnitelné, že se základnové stanice běžně umísťují do vzdálenějších míst od obytných zón. Namísto věcné reakce na odvolací námitku však žalovaný pouze citoval závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví.
6. V *závěrečném čtvrtém žalobním bodě* žalobkyně upozornila, že z hlediska podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí chybí závazné stanovisko orgánu ochrany životního prostředí ohledně zásahu do krajinného rázu. Žalobkyně se domnívá, že závazná stanoviska (vyjádření) Magistrátu města Mladá Boleslav a Krajského úřadu Středočeského kraje nejsou dostatečným podkladem pro posouzení záměru a jeho dopadu na ochranu životního prostředí. Žalobkyně poukázala na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí převzal toliko závěry stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje č. j. 101760/2025/KÚSK ze dne 18. 7. 2025, podle něhož vyjádření Magistrátu města Mladá Boleslav není závazným stanoviskem podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nýbrž pouze vyjádřením podle § 154 správního řádu, a stejně tak i stanovisko vydané podle § 45i zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, má mít povahu vyjádření podle § 154 správního řádu. S tím žalobkyně nesouhlasí a namítá, že v samotném vyjádření Magistrátu města Mladá Boleslav je výslovně uvedeno, že toto vyjádření nahrazuje kladné závazné stanovisko podle § 149 správního řádu. Současně ze stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 18. 7. 2025 plyne, že ve vyjádření Magistrátu města Mladá Boleslav chybí odůvodnění souhlasu z hlediska zásahu do krajinného rázu, ačkoli předmětná stavba může mít na krajinný ráz vliv. Žalobkyně dále namítala, že ačkoli své výhrady uplatnila již v odvolání, žalovaný nezajistil jejich skutečný přezkum, a to ani v rámci odvolacího řízení, ani jiným postupem. Podle žalobkyně tak zůstala otázka existence a dostatečnosti podkladů z hlediska ochrany přírody a krajiny nevyřešena.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že vymezení okruhu účastníků je plně v kompetenci příslušného stavebního úřadu. Doručování veřejnou vyhláškou je standardním procesem doručování účastníkům řízení podle § 25 správního řádu, nikoliv zjednodušeným procesem, jak se mylně domnívá žalobkyně. Sama žalobkyně v žalobě uvedla, že je návrh z hlediska územního plánu přípustný, nemůže proto být v rozporu s územním plánem. Stavební úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích dostatečně označili podklady, z nichž vycházeli, a předložili úvahy, jimiž byli vedeni. Rozhodnutí nemohou být nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Úvaha žalobkyně, že se základnové stanice umísťují do vzdálenějších míst, nemá oporu v zákoně a není pravdivá, neboť veřejné telekomunikační sítě se běžně umísťují i v hustě obydlených oblastech. K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný uzavřel, že v odvolacím řízení byla přezkoumána a potvrzena všechna napadená závazná stanoviska. Jejich závěry byly žalovaným převzaty do napadeného rozhodnutí.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2

8. Ve vyjádření se osoba zúčastněná na řízení plně ztotožnila s vyjádřením žalovaného. Upozornila na protichůdnost argumentace žalobkyně, která se domáhá širšího vymezení účastníků a současně odmítá postup řízení s velkým počtem účastníků. Již to nasvědčuje účelovosti a obstrukčním charakteru podané žaloby. Dále osoba zúčastněná na řízení 2 připomněla, že právní úprava umožňuje účastníkům řízení uplatňovat jen takové námitky, které směřují k hájení jejich práv. Pokud žalobkyně uvádí, že dané území má sloužit k rozvoji ekonomických aktivit občanů, pak stavba veřejné komunikační sítě právě takový parametr jednoznačně naplňuje. Z rozvoje a posílení signálů pro volání a poskytování služeb vysokorychlostního internetu bude moci těžit i žalobkyně, resp. její zaměstnanci, dodavatelé aj. Žalobkyně nemůže být dotčena provozem zamýšlené stavby. Žalovaný též k související námitce žalobkyně ohledně „pohody bydlení“ v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně uvedl, že: *„...odvolatel v dané lokalitě nebydlí, ale je zde sídlo firmy, a to ve vzdálenosti 90 m od zamýšlené stavby. Dotčený pozemek nyní slouží jako venkovní sklad firmy České ploty. Výstavbou vysílače telekomunikačních služeb nedojde ke zhoršení pohody bydlení ani ke snížení kvality prostředí.“* Ani nesouhlas žalobkyně s vypořádáním námítky ohledně závazného stanoviska v oblasti životního prostředí nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

9. Závěrem poukázala na to, že od 1. 7. 2025 nabyla účinnosti novela zákona o ochraně přírody a krajiny provedená zákonem č. 23/2025 Sb., která doplnila § 12 odst. 4 o text: „*Krajinný ráz se dále neposuzuje v případech umístování a povolování staveb anténních stožárů včetně antén rádiových zařízení nebo rádiových směrových spojů veřejné komunikační sítě a souvisejících elektronických komunikačních zařízení, pokud dosahují výšky maximálně 50 metrů a slouží k plnění podmínek podle § 22 odst. 2 písm. c) zákona o elektronických komunikacích.*“ Stavba spadá dle názoru osoby zúčastněné na řízení 2 do výjimky z posuzování, neboť jak vyplývá z označení stavby, jde o stanici operátorů, kdy je záměrem sdílení infrastruktury.

Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 2 ze dne 28. 3. 2024 zahájil územní řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby *základnová stanice veřejné komunikační sítě mobilního operátorů (T-Mobile 391401_MB_Zidneves)*“ na pozemku parc. č. XA v k. ú. X a nařídil veřejné ústní jednání na 12. 9. 2024 v 10:00 hod. veřejnou vyhláškou ze dne 8. 8. 2024.
11. Žalobkyně podala dne 10. 9. 2024 námitky, ve kterých namítala, že nebyly dodrženy podmínky pro vedení zvláštního řízení s velkým počtem účastníků a že stavba není v souladu s územním plánem obce. Žalobkyně z důvodu obavy z negativního vlivu stavby na pohodu bydlení a životní prostředí požadovala zpracování stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví a životního

prostředí. Upozornila též na možný pokles hodnoty její nemovitosti a na skutečnost, že stavba není ve veřejném zájmu.

12. Následně stavební úřad vyzval osobu zúčastněnou na řízení 2, aby doložila opravný situační výkres v příslušném počtu a závazné stanovisko k záměru v rozsahu krajinného rázu. Osoba zúčastněná na řízení předložila vyjádření Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 4. 9. 2023, v němž bylo uvedeno následující: „*vzhledem k účelu navrhované stavby a charakteru dotčené lokality je možno ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 zákona konstatovat, že toto vyjádření nabírá kladné závazné stanovisko vydávané procesní podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů za podmínky, že v případě, že již nebude navrhovaná stavba sloužit svému účelu, bude odstraněna v souladu s platnou legislativou.*“ Osoba zúčastněná na řízení 2 též předložila stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje jakožto orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, dle něž lze vyloučit významný vliv stavby na předmět ochrany nebo celistvosti významných lokalit nebo ptáčích oblastí.
13. Dne 31. 3. 2025 vydal stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby, v němž se zabýval námitkami žalobkyně. V druhém odstavci odůvodnění územního rozhodnutí vysvětlil, že se jedná o stavbu vysokou cca 40 m, proto stanovil účastníky řízení v rádiu stanoveném jako dvojnásobek výšky stavby. Vzhledem k tomu, že pozemek žalobkyně se nachází ve vzdálenosti cca 70 metrů, zahrnul ji jako účastníka řízení, stejně jako další vlastníky pozemků v dotčené oblasti. Tím se zvýšil počet účastníků nad 30 a veškeré písemnosti proto byly doručovány podle § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) veřejnou vyhláškou, díky čemuž se o záměru mohla Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

dozvědět široká veřejnost. Dále stavební úřad uvedl, že pro záměry, které nezasahují do zastavěného území, se nevydává závazné stanovisko. Stavební úřad sám přezkoumal soulad záměru s územním plánem obce X a shledal, že je přípustný, neboť se pozemek parc. č. XA nachází na ploše SV – smíšené výrobní plochy, jejímž přípustným využitím jsou stavby veřejné technické infrastruktury. Stavbu posoudila z hlediska ochrany veřejného zdraví krajská hygienická stanice a dne 28. 8. 2023 vydala souhlasné závazné stanovisko, v němž došla k závěru, že prostor možného překročení nejvyšších přípustných hodnot neionizujícího elektromagnetického záření je mimo místa, kde se mohou pohybovat fyzické osoby. Stavební úřad zdůraznil, že jde o neionizující záření, nikoliv ionizující, kterými jsou rentgenové paprsky nebo gama záření. Antény mobilních operátorů se přitom umísťují nejen na věžích, ale i na střechách obytných domů či výškových budovách. Obava obyvatel přilehlé zóny o jejich zdraví tak není důvodná.

14. Stavební úřad nepřisvědčil ani námitce upozorňující na možný pád, úder blesku či jiný vliv stavby, neboť projektová dokumentace obsahuje statické posouzení stavby s podrobnými výpočty a ochranu před úderem blesku. K námitce směřující do snížení pohody bydlení stavební úřad podotkl, že stavbou jsou dotčeny výrobní závody a budovy žalobkyně, které nejsou určeny pro trvalé bydlení. Stavba je příhradovým ocelovým stožárem a stavební úřad tak neshledal žádné negativní vlivy zastínění, kouře, hlučnosti, prašnosti či zápachu. Dále stavební úřad odkázal na souhlasná stanoviska a vyjádření v oblasti životního prostředí. Odkazovaný pokles ceny hodnoty nemovitosti žalobkyně nebyl stavební úřad schopen posoudit, neboť nebyl předložen žádný průkazný dokument. Stavebnímu úřadu není současně známo, jakým způsobem stavba stanice může snížit hodnotu výrobního komplexu žalobkyně. Naopak lze říci, že s lepším pokrytím signálu hodnota okolních nemovitostí vzroste. Závěrem stavební úřad odmítl, že by stavba nebyla ve veřejném zájmu, neboť se prokazatelně jedná o stavbu veřejné komunikační sítě.
15. Proti územnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž předně žádala o přezkum závazného stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 2. 10. 2024 a Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 4. 9. 2023. Dále též namítala nedostatečné vypořádání námitek ohledně vymezení účastníků řízení, které mělo být širší, a nedostatky výkresu stavby jakožto podkladu rozhodnutí, v němž nejsou zakresleny vazby a vlivy na okolí. Žalobkyně též rozporovala způsob doručení veřejnou vyhláškou, neboť není jisté, zda mohl každý účastník řádně uplatnit svá práva. Žalobkyně polemizovala nad tím, zda mohl stavební úřad takto postupovat, potažmo zda tento postup řádně odůvodnil. Závěry stavebního úřadu o souladu s územním plánem nejsou řádně odůvodněné, neboť je potřeba přípustné využití plochy vždy posoudit ve vazbě na hlavní využití.
16. Ve vztahu k napadeným stanoviskům argumentovala žalobkyně tím, že nejsou dostatečným podkladem. Stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje se neopírá o žádná data a trpí nedostatkem odůvodnění. Obdobně tomu je i v případě stanoviska Magistrátu města Mladá Boleslav, v němž zcela chybí odůvodnění toho, proč je stanovisko kladné. Za nepřezkoumatelné žalobkyně považovala i závazné stanovisko krajské hygienické stanice. Nedostatek územního rozhodnutí spatřovala i v tom, že se stavební úřad dostatečně nezabýval střetem veřejného zájmu a práva na pohodu bydlení a zdraví občanů, přestože byla podána petice občanů, kteří s výstavbou nesouhlasí.
17. K podanému odvolání se vyjádřila krajská hygienická stanice. Zopakovala, že provedeným

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

výpočtem elektromagnetického pole záření bylo prokázáno, že provoz základnové stanice bude v souladu s příslušnými předpisy. Okolní zástavba je nízkopodlažní a není možné, aby se ve výšce 31 m nad terénem vyskytovaly běžné osoby. Stavba pro výrobu a skladování žalobkyně na p. č. 177 se nachází cca 90 m od základnové stanice a vyzařování antén jde dle projektové dokumentace mimo tuto stavbu.

18. Krajský úřad Středočeského kraje ze dne 18. 7. 2025 přezkoumal stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 4. 9. 2023. Nadřízený dotčený orgán přitom dospěl k závěru, že se nejedná o závazné stanovisko, nýbrž o vyjádření ve smyslu § 154 správního řádu. Současně konstatoval, že v něm zcela chybí odůvodnění zásahu do krajinného rázu, a to především s ohledem na zachování kulturních dominant krajiny, harmonického měřítka a vztahu v krajině. Dospěl k závěru, že v uvedené záležitosti měl být posouzen vliv stavby na krajinný ráz (stavba je v zastavěném území a územní plán nestanovuje prostorové podmínky a uspořádání ochrany krajinného rázu) a mělo být vydáno stanovisko podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody nebo odůvodněné stanovisko, že vydání stanoviska k zásahu do krajinného rázu není potřeba. Vlastní posouzení zásahu do krajinného rázu však krajský úřad neprovedl.
19. Dále Krajský úřad Středočeského kraje dne 18. 7. 2025 podle § 156 správního řádu přezkoumal své vyjádření ze dne 2. 10. 2024, neboť stanovisko vydané podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny není závazným stanoviskem. Dospěl k závěru, že stanovisko obsahovalo konkrétní identifikaci EVL, předměty ochrany a vzdálenost a charakter záměru a lokální dosah.
20. Závazné stanovisko krajské hygienické stanice potvrdilo postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu Ministerstvo zdravotnictví dne 7. 7. 2025. V odůvodnění poukázalo na výpočet elektromagnetického pole a současně citovalo vyjádření Krajské hygienické stanice k odvolání.
21. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a územní rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Upozornil, že žalobkyně byla oprávněna uplatnit námitky v rozsahu, v němž může být dotčeno její vlastnické právo k dotčeným pozemkům. K námitkám, které tento rozsah překročily, tedy k námitkám spadajícím do ochrany přírody a krajiny, žalovaný nepřihlížel, neboť není na účastnících, aby v jednotlivých řízeních hájili zájmy dotčených orgánů. Žalovaný dospěl k závěru, že stavební úřad dostatečně zjistil skutkový stav věci, svoje rozhodnutí řádně odůvodnil, uvedl podklady a právní předpisy, kterými se řídil, a dostatečně vypořádal námitky žalobkyně. Odvolací námitku, v níž žalobkyně upozornila na nesprávně vymezené účastenství, shledal žalovaný nepřipustnou, neboť nesouvisela s dotčenými právy žalobkyně. Doručování veřejnou vyhláškou bylo standardním postupem, neboť šlo o řízení s vyšším počtem účastníků. Argumentaci narušením pohody bydlení, respektive kvality prostředí, žalovaný shledal nedůvodnou, neboť žalobkyně v dané lokalitě nebydlí, pouze se v ní nachází její sídlo vzdálené 90 m od zamýšlené stavby. Závěrem žalovaný uzavřel, že stavba je v souladu s územním plánem, neboť hlavní využití plochy podle územního plánu jsou výroba a služby neobtěžující okolí, čemuž základnová stanice veřejné komunikační sítě odpovídá.

Posouzení věci soudem

22. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

vyčerpání řádných opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.

23. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
24. Předně soud s přihlédnutím k formulaci *prvního žalobního bodu*, v němž se žalobkyně dovolávala nedostatečné odpovědi na svou odvolací námitku, jejíž podstatou byl nesprávně vymezený okruh účastníků územního řízení, a nesplněné podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, připomíná, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s. věty první platí, že „*kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“
25. Z citovaného ustanovení vyplývá, že musí být z každé námítky uplatněné v žalobě zřejmé, jakým způsobem byl žalobce ve vztahu k dané námitce žalobou napadeným rozhodnutím nebo řízením, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech. K tomuto Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publikovaném pod č. 379/2004 Sb. NSS, konstatoval, že žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních. Lze tak shrnout, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není koncipováno jako *actio popularis*, žalobce je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře, nikoliv si osobovat námitky vyplývající z případného zásahu do práv třetích osob (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 12/2013-30).
26. Žalobkyně se přitom nedovolává toho, že by byla na svých právech zkrácena, protože by jí nebylo umožněno v územním řízení vystupovat jako účastník. Svou argumentaci staví výlučně na možném dotčení práv blíže nespecifikovaných třetích osob. Současně je ze spisové dokumentace a napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalobkyni byla přiznána práva účastníka řízení a bylo jí umožněno v něm od počátku aktivně hájit svá práva (tedy uplatnit námitky v územním řízení, seznámit se s prvostupňovým rozhodnutím, ale také proti němu podat odvolání, které žalovaný přijal jako včasné a přípustné a následně jej věcně projednal). Soud tedy uzavírá, že žalobkyně se nedomáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv, ale vyslovuje se k údajnému zásahu do práv třetích osob. Tato žalobní námitka je tak dle názoru soudu nepřipustná. Soud proto rovněž považuje za nadbytečné posuzovat přezkoumatelnost závěrů žalovaného v této otázce.
27. K obdobnému závěru přitom soud došel i ve vztahu k části prvního žalobního bodu, v níž žalobkyně rozporovala splnění podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou v územním řízení. Za situace, kdy se žalobkyně přihlásila jako účastník do územního řízení (ze správního spisu vyplývá, že tak učinila dokonce ještě předtím, než bylo veřejnou

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

vyhláškou doručeno oznámení o zahájení územního řízení), využila svého práva a včasně uplatnila námitky, následně i podala odvolání proti územnímu rozhodnutí, není zřejmé, jak tímto postupem měla být žalobkyně dotčena na *svých* veřejných subjektivních právech. Účel doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky byl ve vztahu k žalobkyni, jejíž právní sféra je v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodná, zjevně naplněn, neboť se žalobkyně o řízení dozvěděla a procesně v něm vystupovala. Ani touto žalobní argumentací se tedy soud blíže nezabýval, neboť není zřejmé, jak by případným

pochybením správních orgánů (ať už tkvícím v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí či procesní vadě) měla být žalobkyně zkrácena na svých právech.

28. Dále pak ve *druhém žalobním bodě* vyjádřila žalobkyně své přesvědčení, že stavba je v rozporu s funkčním využitím předmětné plochy podle územního plánu. Zdůraznila, že v ploše smíšené výrobní jde pouze o využití přípustné, nikoliv hlavní, a že s ohledem na blízkost obytné zóny i účel daného území měly správní orgány podrobněji posoudit, zda bezobslužná stavba neodporuje smyslu jeho vymezení. Žalovaný se touto námitkou nezabýval a napadené rozhodnutí je tudíž v této části nepřezkoumatelné.
29. Stavební úřad k souladu stavby s územním plánem obce Židněves v územním rozhodnutí (str. 11 a 14) konstatoval, že pozemek parc. č. XA se nachází na ploše SV – *smíšené výrobní plochy*, pro které územní plán stanoví hlavní využití výrobu a služby, které podstatně neobtěžují své okolí (lehký průmysl, řemeslné dílny, opravný a tak dále). Přípustným využitím území jsou stavby a zařízení technické infrastruktury. Stavební úřad shledal, že stavba není v rozporu s prostorovým uspořádáním plochy SV. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí (na str. 6) uvedl, že základnová stanice je stavbou pro služby a svým provozem neobtěžuje okolí. Je proto v souladu s platným územním plánem, jelikož je v souladu již s hlavním využitím dané plochy. Soud dospěl k závěru, že uvedené odůvodnění je dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné. Ze správních rozhodnutí je patrné, že se správní orgány otázkou souladu záměru s územním plánem zabývaly. Stavební úřad identifikoval plochu pozemku parc. č. XA jako plochu „SV – *smíšené výrobní plochy*“ podle územního plánu obce Židněves, vyložil její hlavní a přípustné využití a uzavřel, že v dané ploše jsou přípustné stavby a zařízení technické infrastruktury, pod něž lze posuzovaný záměr podřadit. Žalovaný pak jeho názor korigoval v tom smyslu, že stavba odpovídá dokonce hlavnímu využití příslušné plochy.
30. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že žalovaný výslovně nereagoval na tu část odvolání, v níž namítala, že posuzovaný záměr bezobslužné stavby odporuje smyslu vymezení plochy SV – *smíšené výrobní plochy*. Je však třeba zohlednit, že povinnost správních orgánů řádně odůvodnit svá rozhodnutí (a dostát tak požadavku přezkoumatelnosti) nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgány mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012-58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

41/2012-50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013-30, bod 41). Právě o výše nastíněnou situaci se jedná i nyní, neboť jestliže žalovaný dovodil, že záměr odpovídá dokonce *hlavnímu* využití plochy SV jako stavba pro služby neobtěžující okolí, která současně nenarušuje okolí svými účinky, pak tím implicitně vypořádal i argumentaci žalobkyně o nutnosti posuzovat soulad se smyslem vymezení plochy u *přípustného* využití, jelikož tato argumentace není v kontextu právního názoru žalovaného relevantní.

31. Soud podotýká, že žalobkyně vystavěla svou žalobní argumentaci na tvrzeném nesouladu s územním plánem, přestože záhy sama uváděla, že územním plán obce Židněves počítá s variantou záměru jako *přípustnou*. K tomu je nutno uvést, že skutečnost, že záměr spadá jen pod přípustné, a nikoli hlavní využití plochy, sama o sobě neznamená rozpor s územním plánem. Podle regulativů daného územního plánu je v území stavba pro zařízení technické infrastruktury přípustným využitím území. Je tedy zřejmé, že pokud je stavba technické infrastruktury, tj. základnová stanice veřejné komunikační sítě, zahrnuta do regulativů platného územního plánu v přípustném režimu využití, nemůže se současně jednat o stavbu, která je v dané ploše stavbou nepřípustnou. Soud pak k věci samé uvádí, že se ztotožňuje s názorem stavebního úřadu, že stavba představuje přípustné využití území dle územního plánu. Současně pak soud zdůrazňuje, že se v projednávané věci jedná o „nerušící“ objekt, tedy o stavbu, jež svým provozem neprodukuje žádné významnější imise (hluku, prachu apod.), a soud tak nevidí žádný důvod, proč by projednávaná stavba, jež je typově dle územního plánu v dané lokalitě přípustná, měla být vzhledem ke svým specifikům rozporná se smyslem územního plánu. Žalovaný sice dle názoru soudu pochybil, pokud stavbu podřadil pod *hlavní* využití plochy SV – smíšené výrobní plochy, nicméně tato okolnost nemá se shora uvedených důvodů vliv na závěr o souladu stavby s územním plánem. Druhý žalobní bod je proto nedůvodný.
32. Ve *třetím žalobním bodě* žalobkyně opět namítala nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nevypořádání odvolací námitky, konkrétně pak té, v níž rozporovala bezpečnou vzdálenost stavby od okolní zástavby. Dle žalobkyně je nezpochybnitelné, že se základové stanice běžně umísťují do vzdálenějších míst od obytných zón. Namísto věcné reakce na odvolací námitku však žalovaný pouze citoval závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví.
33. Nutno podotknout, že žalobkyní vznesenou otázkou bezpečnosti a vzdálenosti stavby se zabýval již stavební úřad. V územním rozhodnutí na str. 14 až 16 vyšel z projektové dokumentace a z předloženého „*výpočtu elektromagnetického pole*“, který posoudila Krajská hygienická stanice Středočeského kraje. Ta vydala souhlasné závazné stanovisko a konstatovala, že nedojde k překročení přípustné hodnoty neionizujícího elektromagnetického v prostorech, kde se mohou pohybovat fyzické osoby. Nad rámec závěrů uvedených v závazném stanovisku stavební úřad podrobně vysvětlil, že jde o neionizující záření, které nelze zaměňovat s ionizujícím zářením, a odkázal na obecné informace Státního zdravotního ústavu a další odborné zdroje vyvracející obavy z provozu základnových stanic a mobilních telefonů. Vysvětlil též, že hlavní důvod výšky těchto základů je ten, že aby bylo možné přijímat vlny vysílače, nesmí být mezi přijímačem a vysílačem překážka. Antény jsou tak umísťovány nejen na věže, ale i na střechy obytných domů a výškových budov, přičemž jejich vyzařování je směřováno převážně vodorovně nebo mírně skloněno, takže intenzita záření v úrovni terénu je hygienicky nevýznamná. Na základě uvedených důvodů stavební úřad uzavřel, že se obyvatelé přilehlé obytné zóny Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

nemusí obávat o své zdraví.

34. Z výše uvedené argumentace je tak patrné, že se již stavební úřad ve svém prvoinstančním rozhodnutí detailně zabýval problematikou bezpečnosti umístění stavby poblíž obytné zóny a předložil důvody, pro něž se domnívá, že stavba nebude rizikem pro zdraví obyvatel přilehlé zóny, a vyvrátil argumentaci žalobkyně, že se stavby „tohoto druhu“ umísťují do vzdálenějších míst. S takto předloženou argumentací přitom žalobkyně v odvolání nikterak konkrétně nepolemizovala, pouze namítala nedostatek odůvodnění závazného stanoviska Krajské hygienické stanice a zopakovala, že základnové stanice je třeba umísťovat do vzdálenějších míst od obytných zón. V návaznosti na to si žalovaný vyžádal přezkum závazného stanoviska Krajské hygienické stanice, které Ministerstvo zdravotnictví jakožto nadřízený dotčený orgán potvrdilo, a žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrzující stanovisko citoval. Podle závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020-42, platí, že v případě postupu podle § 149 odst. 4 správního řádu je možné za řádné vypořádání odvolacích námitek považovat pouhou reprodukci jejich vypořádání v potvrzujícím závazném stanovisku. Naopak pokud by odvolací správní orgán odvolací námítka směřující proti obsahu závazného stanoviska sám věcně posoudil, zatížil by řízení o odvolání podstatnou vadou. Bylo by tedy nadbytečné po žalovaném požadovat, aby sám zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska, přestože rozhoduje ve věci samé. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nelze tedy dovozovat ani na základě citace potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví.
35. Ani v tomto rozsahu tedy soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal. Třetí žalobní bod je proto též nedůvodný.
36. Závěrem je potřeba posoudit *čtvrtý žalobní bod*, jehož podstatou je namítaná absence závazného stanoviska orgánu ochrany životního prostředí, zejména posouzení možného zásahu stavby do krajinného rázu. Podle žalobkyně správní orgány neprávem považovaly podklad magistrátu města Mladá Boleslav jen za „vyjádření“, a ne za závazné stanovisko, přestože sám magistrát uvedl, že jím závazné stanovisko nahrazuje. Současně žalobkyně upozorňuje, že i podle závěrů Krajského úřadu Středočeského kraje chybí v tomto podkladu odůvodnění souhlasu ve vztahu ke krajinnému rázu. Přesto žalovaný tuto vadu nijak skutečně neodstranil ani nepřezkoumal. Soud tuto námitku neshledal důvodnou.
37. Krajinný ráz podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny představuje zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Jeho prostřednictvím je poskytována ochrana přírodní, kulturní a historické charakteristice určitého místa či oblasti. Koncepce ochrany krajinného rázu vychází z myšlenky, že krajina je tvořena prvky přírodními (živými i neživými) a kulturními (tj. výsledky lidské přítomnosti v krajině), které společně prošly určitým historickým vývojem a existují spolu na určitém území ve vzájemné shodě a harmonickém uspořádání. Narušením této vzhledové harmonie pak může dojít k narušení přirozených, ustálených vztahů v daném území.
38. Ve vztahu ke krajinnému rázu soud nepřehlédl, že je ve spisovém materiálu obsaženo vnitřní sdělení Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 18. 7. 2025, dle něž stanovisko orgánu ochrany přírody zcela postrádá odůvodnění souhlasu k zásahu do krajinného rázu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

aniž by krajský úřad sám toto posouzení provedl. Současně však nelze ohlédnout od toho, že žalobkyně neuvedla, jak konkrétně by nesprávné (či chybějící) posouzení zásahu do krajinného rázu ovlivnilo výkon práva k jejím pozemkům a stavbám nepřímo sousedícím se záměrem ve vzdálenosti cca 70 m. Soud ze spisové dokumentace zjistil, že žalobkyně disponuje vlastnickým právem k pozemkům a stavbě výrobního závodu, tedy nikoliv pozemkům určeným k trvalému bydlení či rekreaci (viz str. 16 územního rozhodnutí). Aby se tak soud mohl touto žalobní námitkou zabývat, je nutné, aby veřejný zájem na ochraně krajinného rázu souvisel s jejími veřejnými subjektivními právy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2025, č. j. 6 As 186/2023-104). Takovou souvislost však soud nevidí, a má tedy za to, že žalobkyně není v řízení před soudem k této námitce aktivně legitimována. Veřejný zájem na ochraně krajinného rázu totiž zjevně nesouvisí s právní sférou žalobkyně jakožto podnikatelského subjektu, který v okolí vlastní pozemky s výrobním závodem.

39. Soud proto neshledal čtvrtý žalobní bod důvodným. Ani případné vady podkladů z hlediska ochrany přírody a krajiny by totiž v nyní posuzované věci nemohly samy o sobě bez bližší konkretizace zásahu do práv žalobkyně vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
40. Navíc soud nad rámec nezbytného odůvodnění dodává, že osoba zúčastněná na řízení 2 ve svém vyjádření přiléhavě poukázala na skutečnost, že s účinností od 1. 7. 2025 (tedy již v době rozhodování žalovaného) podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny věty druhé platilo, že se *krajinný ráz neposuzuje v případech umístování a povolování staveb anténních stožárů včetně antén rádiových zařízení nebo rádiových směrových spojů veřejné komunikační sítě a souvisejících elektronických komunikačních zařízení, pokud dosahují výšky maximálně 50 metrů a slouží k plnění podmínek podle § 22 odst. 2 písm. c) zákona o elektronických komunikacích*. V nyní projednávané věci je podle spisové dokumentace stavba základnovou stanicí veřejné komunikační sítě řešenou jako příhradový ocelový stožár o výšce přibližně 40 m, jehož součástí jsou anténní prvky. Posuzovaný záměr tak podle soudu odpovídá typu staveb, na něž míří citované ustanovení. Vzhledem k tomu by jakékoliv případné vady při posuzování vlivu stavby na krajinný ráz nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož právní úprava účinná v době jeho vydání posouzení vlivu záměru na krajinný ráz nevyžadovala.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Soud s ohledem na výše uvedené shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Soud neprovedl důkaz listinami označenými žalobkyní, neboť jsou součástí správního spisu, jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
43. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné další náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.
44. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Uvedené podmínky pro přiznání nákladů nenastaly v případě osoby zúčastněné na řízení 1. Odlišná je situace v případě osoby zúčastněné na řízení 2, která jako stavebník úspěšně hájila své právo realizovat stavbu, jež jí bylo rozhodnutími správních orgánů přiznáno. Soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které spočívají v odměně advokáta za zastupování za dva úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení a sepsání vyjádření k žalobě) po 4 620 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)] a paušální náhradě hotových výdajů ve výši 450 Kč za dva úkony, celkem tedy 900 Kč, podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za podání, jímž osoba zúčastněná na řízení 2 pouze oznámila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, soud samostatnou náhradu nákladů nepřiznal. Náhrada je zvýšena o 21 % DPH ve výši 2 129,40 Kč, jelikož zástupce je plátcem této daně. Celkově náhrada nákladu tak činí 12 269,40 Kč. Žalobkyně je tedy povinna osobě zúčastněné na řízení 2 nahradit náklady řízení ve výši 12 269,40 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Jana Růžhy.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. června 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.